

**Janáky Réka**

készülő verseskötetéből

**Tavaszi fények**

Süt a Nap. Bajszodon csillan a fény.  
Fut a vágy, nyomában kullogok én.  
Szalad a felhő, árnya villan az ablakon,  
elillan a szellő, szemem elidőz arcodon.  
Szeretlek, a szívem csupa fény,  
fut a vágy, nyomában kullogok én.

**Képzelet**

Lovaglok kék lepkék hátán,  
Hozzád tartok szavak szárnyán.  
Beöltözöm napsugárba:  
Készülök a boglyas nyárra.

Nádlevélen átsuhogok,  
Messzi réten csatangolok,  
Fütyülök a bundás télre,  
Bedörmögök a kéménybe.

Bucskázom a virágszirmon,  
Tó permete ad ma innom,  
Burkolózom buborékba,  
Bekukkantok faderékba,

Mesét susogok onnan füledbe,  
Csodát csöppentek a szívedbe,  
Lubickolok álmaid közt:  
Semmi sincs, mi engem megköt.

## Nem kell a gyöngyvíz

Nem kell a gyöngyvíz,  
Nem az arany bor se,  
Nem kell senki verse,  
Egyetlen szép sor se.

Csak Te kellesz nekem,  
Aranyos, víg kedves,  
Hogy édes szavadon  
Szívből nevessek.

Csak Te kellesz nekem,  
Becéző tíz ujjad,  
Hogy a világ baján  
Újra sírni tudjak.

## Halotti beszéd

Test és lélek: gondolatok és kérdések

I.

A test visszavéttetik.  
Forma és anyag.  
Belőle minden lehet újra, mi létezik,  
de soha ugyanaz.

Mert más minden agy  
membránja, sejtje,  
minden emlék és gondolat.  
Aki képes rá, hogy megsejtse –

---

már félig Isten az.  
A minták száma végtelen –  
még felfogni is képtelen

az isteni ész  
véges és töredék  
egyszeri darabja.

II.

„Mint fán se nő egyforma két levél:  
A nagy időn se lesz hozzá hasonló.  
Szegény a forgandó, tündér szerencse,  
hogy e csodát újólag megteremtse.”

Ha egyszer egyformák lesznek  
A levelek, az arcok és a klónozott testek,  
lehetősége se marad annak az egynek,  
az egyetlen tökéletesnek.

Az Isten végleg magára marad,  
és akkor eljő a végzetünk.  
És mi elébe megyünk a sorsnak:  
Ostobán kísérletezünk.

III.

Mert más minden agy –  
mást tanul, rögzít  
és más, amit visszaad:  
minden emlék és gondolat.

De mi volt előbb? Az anyag?  
Isten léte ez: mi az akarat?  
Energia? Test? Gondolat?  
A test elmegy, a gondolat marad...

A lélek rab, a test szabad?  
Ha az alkotás kész,  
a küldetés bevégeztetett?  
Ha nyoma marad, a test mehet?

Az alkotás lenyomat?  
A lélek? Tiszta hit?  
Alkotásból étkezik,  
ha megkötöd, elveszik?

IV.

Ha a nagybeteg  
teste nem működik,  
a lelkét is elveszed –  
mivel reménykedik?

A lélek lélekben lelkezik?  
A lélek magától visszamegy  
ahonnan küldetett?  
Hogyan hat a lelketlen tárgy,

ha itt marad?  
A szellem? Testesült gondolat.  
Az ember lényege: tenni- vágy:  
a tudás maga: isteni alkotás.

Belesütve bélyege,  
mint izzadság, mi ott ragad:  
az alkotó hite  
mint isteni ige.